

„A tettek adják a közösség igazi erejét”

Negyven nap Szent Márton útján

Nyughatatlan lélek. Igazi világvándor. Kinyó Zsoltot, vagy ahogyan őt ismerik „Kószát”, nem lehet egyetlen interjún keresztül bemutatni. Amikor időpontot egyeztetünk a Szent Márton zarándokút megtétele kapcsán, nem sejtettem, hogy olyan embert ismerek meg személyében röpké másfél óra alatt, aki az élet számos területén alkotott már valami maradandót, tart valamilyen rekordot, vagy tett

szert országos népszerűsége. Legutóbb a Szent Márton-Utat járta be Tours-tól Szombathelyig negyven nap alatt.

Örök szerelme a sport, azon belül is a karate, a hegymászás, a barlangászat és az íjászat. Emellett természetesen gyalogol is, hiszen nemcsak Európát járta már be keresztül-kasul, de meghódította Afrika legmagasabb csúcsát, a Kilimandzsárót is. Annyi mindent vitt véghez csak az elmúlt tíz évben, amihez másnak több emberöltő sem lenne elegendő.

Tóth Viktor: *Mi adja az erőt és a háttérrel ezekhez a próbatételekhez?*

Kinyó Zsolt: Nagyon fontos a kiegyensúlyozottság, az hogy mentálisan minél inkább rendben legyen az ember és természetesen a jó kondíció is elengedhetetlen. Ezek megszerzéséhez számomra az egyik legjobb lehetőség a karate. Több mint 30 éve üzöm ezt a sportot, sőt a feleségemmel is ennek révén ismerkedtem meg egy jászberényi edzőtáborban annak idején. A magyar karatésok nagyon szoros közösséget alkotnak, akiknek az

évente megrendezett Karate Maraton az egyik legfontosabb találkozási lehetősége, ünnepe, ahol idén több, mint 600 karatéka mutathatta meg tudását. Igazi nagycsalád ez, melyből nagyon sok erőt merítek én is évről-évre.

Erőpróbák a magyarság jegyében

T. V.: *Ha jól tudom edzőként is dolgozik.*

K. Zs.: Így van. Bár eredetileg földrajz-történelem szakos tanár vagyok (nem ez az első szakmám, s azt gondolom nem is az utolsó), de a sport és azon belül a karate nagyon fontos számomra. Örülök, hogy az évek alatt megszerzett tudásomat átadhatom másoknak is. Természetesen így van ez az élet más területein is.

T. V.: *A karate mellett, egy másik sport is nagyon közel áll a szívéhez, mégpedig az íjászat.*

K. Zs.: Az íjászat abban segít leginkább, hogy a jelent maximálisan, teljes összpontosítással meg tudd élni. A fizikai oldala mellett a mentális erő az, ami leginkább

szükségeltetik hozzá, sőt annak fejlesztéséhez ez az egyik legjobb sport. A nagy példakép természetesen Kassai Lajos, akivel több, mint 20 éve ismerkedtem meg. 2007-ben, mivel éppen nem volt tervben nagyobb út, és mert boszszantott, hogy a 24 óra alatt íjjal leadott lövések rekordját egy olasz úriember, Celestino Poletti tartja 17641 lövéssel, a fejembe vettem, hogy megdöntöm a rekordját. Alapos felkészülés után végül szeptember elsején érkezett el a rekorddöntés napja, amikor is húsz és fél óra alatt 18016 lövést adtam le. Az utolsó 16 lövéssel a segítőknek „mondtam” köszönetet, akik nélkül ez nem sikerülhetett volna. Azóta az egy perc alatt íjjal leadott célzott lövések rekordját is felállítottam 37 lövéssel, illetve én tartom az egy óras rekordot is 1384 lövéssel. Természetesen minden rekord mögött komoly csapatmunka rejtett és a siker is mindig közösségi élmény volt számunkra.

T. V.: *Azt már látom, hogy honnan van a kondíció és a lelkierő a nagy utak megtételéhez. Kérem, avasson be, hogy az idei Szent Márton-Út előtt milyen útvonalakat járt már be gyalogszerrel.*

K. Zs.: Az egyik legnagyobb élmény volt számomra 2006-ban az El Camino, amikor is 800 km-t tettem meg 31 nap alatt Saint Jean Pied de Port-tól Santiago de Composteláig. Ezt „egészítettem ki” úgymond 2008-ban, amikor Mezőhegyesről gyalogoltam el Finisterre-ig, ahol begázoltam az Atlanti-óceánba és kezemben a magyar zászlóval elénekeltam a Himnusz. Hihetetlen élmény volt 4000 km megtétele után, kívánom, hogy minél többen éljék át ezt. Aztán 2009-ben az akkor 30 éves „Másfél-millió lépés Magyarországon” című műsor előtti tisztelgés jeléül végigsétáltam az országos Kék-kör útvonalait, ami 2500 km-t jelentett 50 nap alatt. Itt már napi minimum 50 km-t kellett megtennem, ami bizony nagy erőpróba volt számomra. 2011-ben végigsétáltam Hadrianus falán Angliában, majd 2012-ben úgy döntöttem, hogy kiviszek egy magyar zászlót a londoni olimpiára, gyalog. Az út 1800 km-t jelentett 36 nap alatt, és hatalmas megtiszteltetés volt, amikor a végén átadhattam a zászlót az olimpikonjainknak. Minden út más és más,

de mindegyiknek megvan a maga varázsa és mindegyikben meg lehet és kell is találni az örömet, az adott pillanat örömét, hiszen csak úgy érdemes végigcsinálni.

Spártai körülmények

T. V.: *Az idén teljesített Szent Márton-Út miben más, mint az eddigiek, illetve hogyan jött az elhatározás, hogy elinduljon az úton?*

K. Zs.: Ez érdekes történet, hiszen ezúttal nem én találtam meg az utat, hanem az út engem. Már gondolkodtam azon, hogy nem kellene valamerre, amikor felhívták a figyelmemet az évfordulóra és a zarándokútra. Nagyon megtetszett a gondolat és utána jártam, hogy milyen útvonalon kell haladni, milyen állomásokon keresztül vezet, és mivel annak idején Szombathelyen végeztem a tanulmányaimat, nyilván ez is befolyásolt a döntésben. A Szent Márton-Útnak sajátos misztériuma van, amire leginkább mentálisan kell rákészülnie az embernek. Ez a klaszikus értelemben vett zarándokút spártai körülményekkel, szélsőséges időjárással, kevésbé, vagy egyáltalán nem kiépített szakaszokkal. Magyarország és Szlovénia kivételével nincsen jelzett út, nincsenek pontok, zarándokszállások. A napi

50-60 km megtétele után kell még éjszakai szállást keresnie magának az utazónak. Ami szintén nehezítő körülmény, az a változó időjárás. Volt, hogy 40 fokos melegben, 60-70 fokos aszfalton kellett gyalogni, amikor az ember 10-15 liter folyadékot is veszít egy nap alatt. Én a 40 nap alatt 10 kg-mal lettem könnyebb.

T. V.: Úgymond „fordítva” tette meg az utat. A szent sírjától Tours-ból indult és a szülővárosába, Szombathelyre érkezett meg 40 nappal később.

K. Zs.: Így van. Repülővel utaztam Beauvais-ba, ahonnan bebuszoltam Párizsba, amit stílszerűen gyalog szeltem át. Végül vonattal érkeztem meg Tours-ba. Ott egy helyi család látott vendégül, nagyon kedvesek voltak. Bemutatták a várost, a katedrális, a szent sírját, sőt a zarándoklat első 20 km-én a vendéglátóm velem tartott. Aztán elbúcsúztunk egymástól, és min-

denki ment a maga útjára. Több, mint 2000 km-t tettem meg Franciaországon, Olaszországon és Szlovénián át Magyarországra.

T. V.: Említette, hogy az út nagy részén nincsenek kiépített pontok és kijelölt szálláshelyek. Hogyan sikerült minden este szállást szereznie?

K. Zs.: A szállások igen széles spektrumon mozogtak. Aludtam padon, asztalon, istállóban, garázsban, autópályán, bokrok között és még sorolhatnám. Ha szerencsém volt, a napi szakasz végén volt mondjuk kemping, ahol felverhettem a sátram, megfürödhettem és feltölthettem a telefonomat. A felszerelésemet is a zarándokúthoz igazítottam: a rajtam lévő ruhán kívül sátrat, hálósákokat, polifoamot, egy pólót, egy esőkabátot, egy pulóvert és két pár zoknit vittem magammal. Egy ilyen út során egyébként a ruházat szinte lefoszlik az emberről a végére. Természetesen voltak segítőkész emberek is, akik befogadtak egy éjszakára, és vendégül is láttak, de ezek teljesen véletlenszerűen történtek.

A jelen boldogsága

T. V.: Kérem, meséljen azokról a közösségekről, családokról, akikkel a jószerecsse összehozta az útja során!

K. Zs.: Talán három példát hoznék, három országból. Franciaországban egy útkereszteződésnél megkérdeztem egy ott élő idősebb férfit, hogy merre vezet tovább az út. Miután elmagyarázta, megkérdezte, hogy a felesége készíthet-e egy szendvicset. Szó szót követett, majd meghívtak vacsorára, elszállásoltak, és reggel még úti csomagot is kaptam tőlük induláskor. Olaszországban egy 80 év fölötti házaspár fogadott be egy éjszakára a házába. Ők is megvendégeltek, nagyon jókat beszélgettünk. Szlovéniában szintén egy család fogadott be, s látott vendégül vacsorára, igaz, az elején kissé tartózkodóak voltak, de aztán megtört a jég. Ez egyébként jellemző volt végig az úton. A migránshelyzet miatt az emberek alából bizalmatlanok a zarándokkal, de miután tisztáztam, hogy nem vagyok migráns,

Orbán Róbert, a Szent Márton Európai Kulturális Útvonal Magyarországi Tanácsának elnöke a Via Sancti Martini teljesítéséhez a tervezés során számos tanácsal látta el Kinyó Zsoltot a negyvennapos kihívás előtt. Hálából a Közösségteremtő Szent Márton Konferencia zárásaként „Kósza” neki ajándékozta a több, mint 2000 km-es úton elkopott túrabakancsát és azt a vászondarabot, amely a magyar zászlót és a Szent Márton-út szimbólumait ábrázolta, s amit a sátoztartó táskáján egyfajta pajzsként hordott.

sokkal barátságosabb lett mindenki. Integettek, dudáltak az autók-ból, egyfajta különös tisztelet veszi körül a zarándokot az úton. Ebben sokat segített a „pajzsom”, a kerek sátoztartó táská a hátamon, amin jól láthatóan feltüntettem, hogy ki vagyok (magyar zászló), hová

megyek (a Szent Márton-Út útvonalának térképe), illetve, hogy miért megyek (a Szent Márton-Út logója).

T. V.: *Milyen volt a szombathelyi fogadtatás az út végén?*

K. Zs.: Már nagyon vártam a szombathelyi érkezést. Az utolsó tíz nap volt a legnehezebb, hiszen az ember ilyenkor már sietne, hogy minél hamarabb elérje a célt. Az érkezés július 18-án 11.00 órára volt megbeszélve Szombathely főterére, ahol fanfárral fogadtak a Szent Márton Emlékév szervezői, majd Dr. Puskás Tivadar polgármester köszöntött a város polgárainak nevében. Nagyon kellemes fogadtatás volt és természetesen nagyon örültem, hogy végre láthatom a feleségemet is negyven nap után.

T. V.: *Mi az ön számára a Szent Márton-Út üzenete?*

K. Zs.: Ahogyan említettem, a Szent Márton-Útnak sajátos misztériuma van. A saját lelkületünk dönti el, hogy mi az út üzenete. Az út során törekedtem arra, hogy minél kisebb szakaszokra osszam a napokat, hogy minden pillanatban, minél mélyebben meg tudjam élni a jelen boldogságát, talán ez volt a kulcs. Illetve

még valami. Az út során jó volt olyan emberekkel találkozni, akik nem beszélnek valamiről, a fontos dolgokról, hanem megcselekszik azokat. A tettek adják a közösségek igazi erejét. Számomra talán ez a Szent Márton-Út igazi üzenete.

KINYÓ ZSOLT – vagy ahogyan szakmai berkekben ismerik: Kócsa – 1971-ben született a Békés megyei Árpádtelepen. Szakközépiskolás éve alatt ismerkedett meg a Kyokushin karatéval, ami nagy hatással volt az életére, és egyfajta rendszert, útvezetést adott számára mindennapokhoz. Igazi világjáró, aki számos zarándokutat járt már végig, a többi között az El Caminot és a Szent Márton-Utat. Emellett meghódította a Kilimandzsárót, valamint ő tartja a 24 óra alatt íjjal leadott legtöbb lövés világrekordját is. A jelenleg családjával Kalocsán élő tanárember az interjú elkészültekor már a következő útját tervezgette.

TÓTH VIKTOR Szegeden a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Karán végzett művelődésszervező-történelem tanár szakon, majd a Pécsi Tudományegyetemen szerzett okleveles művelődésszervező végzettséget 2006-ban. 2015-től a Nemzeti Művelődési Intézet Bács-Kiskun Megyei Irodájának vezetője, azt megelőzően tizenkét évig a kiskunmajsai Konecsni György Kulturális Központ, Helytörténeti Gyűjtemény és Tájékozódási munkatársa, majd igazgatója volt. Oktatóként mozgókép-kultúra és médiismeret tárgyat tanít a kiskunmajsai Tomori Pál Katolikus Gimnáziumban 2006 óta.